

Rebecca Zanetti

V OHROŽENÍ

Kořist.
Zrádce.
Milenec.

THRILLER

VOHROŽENÍ

Fallen © 2019 by Rebecca Zanetti

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Krejčová, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

ISBN 978-80-277-6512-6 (pdf)

V OHROŽENÍ

REBECCA ZANETTI

přeložila Dana Krejčová

VENDETA

Tuto knihu věnuji všem členům rodiny a přátelům, kteří nad některými podivnějšími postavami dumají, jestli nepíšu o nich. Pozor, spoiler! Píšu.

1

Vůně politury na dřevo a citronů se mísily se samčím pachem toho přespříliš slušným dojmem působícího muže, jenž seděl naproti Brigid. Všechno na Raiderovi Tanakovi bylo výrazné, bezúhonné a nepoddajné. Dokonce i jeho dokonale ušitý oblek v odstínu námořnické modři se zeleně pruhovanou rudou kravatou mu propůjčoval vzhled někoho, kdo každý den pomáhá stařenkám přejít přes rušný přechod. „Vypadáš jako federál,“ šeptla.

Černé oči se mu zaleskly. „Já *jsem* federál,“ odpověděl tlumeným, kultivovaným hlasem.

Jo, a to byl ten problém. Brigid se rozhlédla po tmavé bostonské hospodě, kde se oděv hostů pohyboval od obnošených šatů přístavních dělníků u dlouhého barpultu po ručně šité hedvábné obleky v koutě. Poblíž chlapíků v pěkných oblecích postávali tělesní strážci s boulemi pod saky.

Brigid se zachvěla a uhladila si černé tričko s *Doctorem Who*. To nové. „Myslím, že sem moc nezapadáme.“

„O to podle mě jde, Irčanko,“ opáčil Raider, přičemž použil přezdívkou, kterou jí dal v den, kdy se poprvé setkali. Dojedl svůj kuřecí sendvič. Jeho hranaté rysy prozrazovaly částečně japonský původ, díky němuž působil napruženě, což zajímavě kontrastovalo s oblekem, jaký nosí burzovní makléři. Co je to vlastně za člověka?

Brigid potřásla hlavou. „Já to nechápu. Angus nás sem poslal prostě jenom na oběd?“ Letadlo z D.C. muselo stát balík, i když letěli ekonomickou třídou. Jak taky jinak.

„Šéf má vždýcky nějaký plán,“ poznamenal Raider a kopl do sebe ledový čaj, aniž by spustil oči z obleků v koutě.

Ano, ale bylo by hezké ten plán znát. Brigid se práce pro tu sebranku v jednotce resortu národní obrany, kterou vedl Angus Force, líbila, ale měla za úkol nabourávat se do počítačových systémů nebo psát kódy. Rozhodně k její práci nepatřilo jít na divný oběd v Bostonu se svým handlerem. „Neměli bysme něco dělat?“

Raider pokrčil rameny a ukázal na její Cobbův salát. „Budeš to dojídat?“

„Ne.“ Měla žaludek jako na vodě.

„Fajn.“ Odsunul svůj prázdný talíř, přitáhl si její a pustil se do salátu.

Brigid spadla brada. Puritánský Raider Tanaka nevypadal jako někdo, kdo bude dojídat po druhých. Ani náhodou. Považovala ho za trapného, byť dobře vypadajícího germofoba.

„Copak?“ Raider zvedl tmavé obočí. Když neodpověděla, podíval se na listy salátu. „Když vyrůstáš na ulici nebo u pěstounů, bereš si jídlo tam, kde můžeš.“ Vzápětí začal spokojeně chroupat kruton.

Brigid zamrkala, v hlavě jí vířily myšlenky. „Ty jsi vyrostl u pěstounů?“ Byla by vsadila svůj poslední dolar, kdyby nějaký měla, že vyrůstal někde v Beverly Hills se služkou nebo dvěma, které mu uklízely pokoj a stlaly postel. Jeho oblek stál majlant a on sám vypadal na drahou soukromou školu.

„Ano.“ Raider se narovnal. „Nejsi jediná, koho je těžké odhadnout.“

To tedy vysvětlovalo, proč je takový pedant. Když člověk vyrůstá u pěstounů, nejspíš ho to takhle poznamená. Brigid se snažila udržet oční kontakt, ale zjistila, že je to těžké. Ucítila teplo v podbřišku a kůži jí olízlo zajímavé svrbění. S tím, jak katastrofálně ji přitahoval, bude muset něco udělat.

Raider přimhouřil oči a nějakým zvláštním způsobem se ještě víc napřímil. Takhle rychle se z líně pobaveného člověka změnil v pozorného a nastraženého.

Brigid začala v reakci na to rychleji dýchat.

U jejich stolu se objevil muž. Jeden z těch s vybouleným sakem. „Můžu pro vás něco udělat?“

Raider vstal a rty se mu zvlíply ve zdvořilém úsměvu. „Ne, pokud nepodáváte moučník.“

Brigid se nadechla nosem a pomalu vydechla. Tělo jí zaplavil adrenalin. To bylo zlé. Měla se nechat zatáhnout do vedlejšáku svého už tak vedlejšího poměru? „Máme všechno,“ řekla.

Chlap se na ni ani nepodíval. Vlasy měl ulízané, takže odhalovaly hnědé oči jako korálky a nos, který byl permanentně splácly doleva. Okrajem dolního rtu se mu táhla jizva. „Vypadáš jako federál.“

Raider v úsměvu blýskl bílými zuby. „To už jsem slyšel.“

„Je čas, abyste odešli,“ prohlásil chlap a položil si ruku na opasek.

„Ne,“ odvětil Raider téměř vesele.

Brigid se začala zvedat, cítila se nechráněná na příliš otevřeném prostranství. „Raider, myslím –“

„Sedni si.“ Raider nespouštěl oči z muže se zbraní, ale vyštěknutý rozkaz ji okamžitě posadil zpátky na zadek.

Zamrkala. Co se to právě stalo? „Hm.“

Ozbrojený muž se naklonil k Raiderovi. „Federály trhám pro zábavu na kusy. A teď odsad' tu hezkou zrzku odved', než se rozhodnu, že ti urvu obličej a ukážu jí, co dokáže skutečněj chlap za hodinku dvě.“

Brigid na stole zaťala ruce v pěst a zběsile se kolem sebe rozhlížela. Dveře byly lákavě blízko. Pak se soustředila zase na Raidera.

Pokud něco, tak se tvářil lehce znučeně. „Já bych si vsadil na zrzku,“ prohlásil a přestal se usmívat. „A teď, příteli, nám buď můžeš donést lístek s moučníky, nebo kurva vypadnout a odplížit se zpátky ke svým povinnostem tělesnýho strážce.“

Brigid potlačila vyjeknutí. Pronesl snad Raider právě sprosté slovo? Podívala se do kouta, odkud jeden z ostatních tělesných strážců vykročil jejich směrem. Tohle nedopadne dobře. Nebyla ozbrojená. A co Raider? Nemohl být. Letěli běžnou linkou a on neohlásil žádnou zbraň.

Museli vypadnout. Okamžitě.

Chlap popadl Raidera za vázanku a pak se všechno odehrálo tak rychle, že Brigid zůstala jako přimražená.

Raider se plavně zvedl, sevřel chlápkovi zezadu krk a praštil mu hlavou o stůl tak tvrdě, až se dřevěná deska rozlomila. Talíře a přístroje se rozletěly do všech stran, zatímco chlap a stůl se poroučeli na zem.

Brigidina židle se zhoupla dozadu a ona zaječela a škrábala se na nohy, aby neupadla. Chlap na podlaze se nehýbal.

To, jak nevzrušeně Raider páchal brutální násilí, ji šokovalo víc než násilí samotné.

„Hej!“ Druhý strážce, zrzek se sudovitým hrudníkem, se k nim rozběhl a vytahoval zbraň.

Raider se otočil a kopl ho pod bradu, přičemž pohyb dolů dokončil tak rychle, až byl vidět rozmazaně. Tři rány pěstí a rychlá otočka a Raider tam stál se zbraní namířenou na zadní stůl. Ani nestihl zvednout posměšně obočí, a ti dva muži u stolu už zdvihli ruce.

Zbývající hosté se dívali, ale nehýbali se.

Raider si urovnal kravatu a hodil na stůl navštívenku. „Ať mi šéf zavolá, jestli to myslí vážně.“

Brigid jenom zírala s otevřenými ústy a v hlavě měla mlhu. Co se to tu právě odehrálo?

Raider k ní couval. „Dveře. Hned.“

Klopýtavě se k nim vydala a ulicí zatím zněly sirény. Vyběhla do lehkého deště a spěchala k sedadlu pro spolujezdce u auta, které si pronajali na letišti. Raider klidně usedl za volant, nastartoval a odjel od restaurace.

Brigid potlačovala paniku a snažila se zapnout bezpečnostní pás. „Já to nechápu. Proč nás sakra posílali do té restaurace?“

Raider položil zabavenou zbraň mezi ně a manévroval mezi ostatními účastníky silničního provozu. „Mám pocit, že naše mise dopadla podle plánu.“ Ruce měl na volantu lehké, ale v hlavě se mu ozýval tón, který Brigid nedokázala určit. Prohlížela si ho. Vypadal, jako by si vyšel na klidný oběd s kamarádem, ne že právě poslal dva chlapy – dva tvrdáky – na týden do špitálu.

Co je ten Raider Tanaka vůbec zač?

Po tichém letu zpátky do D.C., během něhož Raider pročítal hlášení z RNO a odmítal Brigid odpovídat na otázky, zvláště když se ptala na tu zatracenou navštívenku, konečně za soumraku dorazili do hlavního stanu. Rozvrzaný výtah se jako obvykle zarazil ve spodním patře a ztichl.

„Nesnáším ho.“ Raider praštil dlaní do dveří. „Otevři se, krucinál.“

Dveře se s trhnutím otevřely.

Brigidiným neklidem probublalo pobavení. „Jsi kouzelník.“

Ohlédl se přes rameno. „Nemáš ani tu nejmenší představu, Irčanko.“ Prošel malým, matně osvětleným vestibulem před kanceláři.

Fakt s ní právě zafliktoval? Pro pána krále. Vystoupila z klaustrofobického prostoru a podlamovaly se jí nohy. Dnešek byl zajímavý na příliš mnoha úrovních. Dost těch hloupostí. Vstoupila do rozlehlé místnosti a povzddechla si. Kancelář trochu rozjasnil nový nátěr na stěnách, ale všechny stoly byly pořád staré a poškrábané a stropní světla stará, žlutá a bzučela. Raider a jeho kolegové Malcolm West a Clarence Wolfe k sobě postavili čtyři stoly, přičemž ten čtvrtý zatím zůstával volný.

Raider se podíval na popraskanou betonovou podlahu a potřásl hlavou.

„Tu máme natřít teď?“ zahlásila Brigid a připojila se k němu. Nebylo to snad v plánu? I když ji tu nejspíš nenechají tak dlouho. Zachvěla se a pokusila se zůstat v přítomnosti. „Myslím, že přijde nějaký umění nebo obrazovky, co ukazují obrázky zvenčí.“ Velitelství v suterénu bylo mírně depresivní i s novým nátěrem. Dnes večer byla velká místnost strašidelně tichá.

Troje dveře naproti vedly do kanceláře a dvou konferenčních místností a dveře do kutlochu cvokařky byly naproti.

Z kanceláře vyšel německý ovčák spokojeně žvýkající něco červeného. Pokrylo mu to tlamu a zabarvilo světlejší srst na bradě.

„Roscoe,“ vydechla Brigid a konečně se uvolnila. Ve zvířatech a počítačových kódech se vyznala. Z míry ji vyváděli jenom lidé.

Pes jako by se usmál a vyrazil k ní, přičemž bláznivě vrtěl ocasem. Sklonila se, aby ho mohla pohladit. „Co jsi to proboha měl?“ Zblízka viděla, že je to husté a má od toho slepenou srst. Zamračila se a pokusila se mu otevřít tlamu. „Roscoe?“

Jako na zavanou vyšel z druhé konferenční místnosti, také známé jako vyšetřovna dvě, Angus Force. „Hej, vy dva. Jak bylo v Bostonu?“

Brigid vzhlédla. „Roscoe něco má.“

„Krucinál.“ Angus prošel mezi stoly v rekordním čase. „Je to Jack Daniels?“

Brigid natáhla krk, aby viděla. „Ne. Je to červený.“ Pes měl neokecatelný problém s pitím.

Angus se na psa zamračil. „Pusť to. Hned.“ Povel v jeho hlase postrádal byť kapku trpělivosti.

Pes s povzdechem vyplivl pozlacenou rtěnku.

Brigid sebou trhla. „Vypadá draze.“

Pes si olízl pysky.

Angus vzdychl. „Říkal jsem všem, ať tady nenechávají ma-
lovátka. Chutnají mu.“

„Ne, neříkal,“ namítla Brigid.

Angus ji probodl pohledem. „No ale chtěl jsem. Roscoe, vrať se do kanclu. Hned.“

Pes na ni vrhl pohled říkající „to je ale blbec“, otočil se a od-
loudal se zpátky do Angusovy kanceláře.

„Vy dva pojďte se mnou.“ Angus se otočil a vrátil se do vyšetřovny. Nepochybně čekal, že ho budou následovat.

Raider dal Brigid přednost. Jasně. Jako kdyby se hodlala vrátit do té smrtelné pasti ve výtahu. I když by to bylo lepší než jednat s Angusem Forcem. Bývalý profilovač FBI nyní vedl tuhle ubohou divizi RNO a zdálo se, že snad dokáže číst lidem myšlenky. Četl i její? Tušil, že není ta, kdo měla být? Kolik toho uhádl? A co bylo nejdůležitější – proč ji poslal do Bostonu?

Zamířila do vyšetřovny a ocitla se před tabulí stojící proti konferenčnímu stolu. Na tabuli byly přilepené fotografie několika mužů mezi dvaceti a sedmdesáti. „Novej případ?“ zeptala se.

„Ano.“ Angus jim pokynul, ať se posadí. „Poznal tě v Bostonu někdo?“

Vteřinku jí trvalo, než jí došlo, že mluví k ní, a ne k Raiderovi. „Mě?“

„Ano,“ potvrdil Angus.

O co tady sakra jde? „Proč by mě měl někdo poznávat?“ zajímala se, celá napružená. Byla to léčka? Zase?

Raider se zadíval na ni a pak na Anguse. „Nikdo ji nepoznal. Ale mému nejlepšímu obleku, který jsi chtěl, abych si vzal, se pozornosti dostalo. A nechal jsem tam tu navštívenku, podle rozkazu. Předpokládám, že brzy někdo zavolá.“

Angus kývl. „Už jsem četl hlášení bostonský policie a ano, někdo bude volat na tvoji novou identitu, kterou ještě doděláváme.“

Jak si Brigid sedala s Raiderem po boku, přemohla ji zvědavost.

Angus přešel k tabuli. „Nový případ, co jsem si vyžádal od RNO. Podle nich to je blbost, podle mě to má smysl. Anebo si s náma někdo zahrává.“

Raider ztuhl, ale jen natolik, že Brigid vycítila jeho napětí.
„Jak to?“

„Třebaže v Bostonu už irská mafie neexistuje, jsou tam zločinci, bývalí spolupracovníci mafie, kteří v jejích řadách povýšili a nedávno začali představovat hrozbu,“ vykládal za stolem rozložitý a širokoplecí Angus.

Brigid se uhradovala na židli, ale pořád neviděla spojitost. Neměla problém nabourat se do zločineckých záležitostí, takže možná proto ji přiklepli na tuhle operaci?

„Jak to?“ zeptal se zcela věcně Raider.

„Místo aby se propracovali obvyklou, teda spíš bývalou hierarchií mafie, tihle hoši zadávají neuvěřitelně schopnejm počítačovejím zločincům zakázky na všechno od praní špinavejch peněz po plánování dodávek,“ odpověděl Angus.

„Takovým, jako jsem já,“ poznamenala tiše Brigid. Ach ta tenoučká hranice mezi hackováním pro vládu a pro zločince. Byla tu vůbec nějaká hranice? Už ji nějak neviděla. Zlí hoši byli všude.

Angus kývl. „Přesně tak. Máme stopu na skupinu používající stránku na dark webu. Kšeftujou s drogama a povídám vám, že podle mě je toho víc.“ Přejel si dlaní přes oči. „Vlastně jsem asi přišel na to, co to je.“

Temný web se téměř nedal hacknout. „Nemůžu jen tak najít stránku, když nevím, kde je,“ podotkla Brigid. „Klíčem k tomu, abys někoho sestřelil z dark webu, je –“

„Přimět je, aby se s tebou setkali osobně,“ doplnil Raider.
„Hádám, že to je moje část operace.“

„Částečně.“ Angus si je oba prohlížel. „Je tu ještě něco.“

Brigid cítila tikající varování. Důvod jí nedocházel. Ale její instinkty se okamžitě nakoply a ona ztuhla. „Co?“

„Myslíme si, že tohle by mohl být jeden z jejich klíčových hráčů.“ Angus se otočil a přilepil na tabuli ještě jednu fotografii.

Brigid přestala dýchat. Zírala na fotku. Zestárl. Kůži měl ztvrdlou, nos zlomený víc než jednou a vlasy už úplně šedé.

Raider se na ni podíval. „Kdo je to?“

„Můj otec,“ šeptla. Muž, s nímž poslední dobou mluvila pouze z povinnosti. Zakašlala. „Jsi blázen. On je sedlák. Vždycky byl.“

Angus sebou trhl. „Ne. Roky byl zapletený s irskou mafií, teda konkrétně s rodinou Coonanových. Formativní roky. Pak údajně vypadl, ale myslíme si, že se teď vrátil a je součástí toho, co se děje dnes.“

To nemohla být pravda. V žádném případě. „Proto jsi nás poslal do Bostonu? Ti chlapi v koutě byli mafiáni?“ Brigid lapala po dechu.

„Jo. Jenom jsem chtěl vidět, jestli tě poznají, a taky jsem potřeboval, aby jim tam Raider nechal svou novou navštívenku,“ odpověděl Angus.

„Krucinál,“ zamumlal Raider. „Mohl jsi mi něco říct.“

Brigid se snažila ovládnout. „Jasně že mě nikdo nepoznal. S mým otcem jsi vedle.“

„Dokaž to,“ opáčil Angus mírně. „S Raiderem si s ním promluv a dokaž mi, že se mýlím. Ale buď připravená, že v tomhle nemáš pravdu.“

Brigid vrtěla hlavou. „Ty chceš, abych za otcem na farmu vzala jasnýho vládního agenta? Jen abych se ho zeptala, jestli není zapletený v kyberzločinu?“ Ani náhodou. „Věř mi. Táta by se s federálem nebavil, ani kdyby měl na kahánku.“

Angusův úsměv ji neuklidnil. „Ne. Vrátíš se domů, aby ses smířila s otcem, protože jsi konečně našla svou cestu životem

s mužem po svém boku – s mužem, co má možná zločinecký vazby, na kterých ještě pracujeme. S mužem, kterýho chceš tatíkovi představit, než se vemete.“

„Vezmeme?“ vybreptla Brigid a myšlenky jí v hlavě bláznivě vířily. „Ty ses zbláznil?“ Obrátila se k tomu puritánskému sexy chlapíkovi vedle sebe. „Řekni mu, že to nebude fungovat.“

Raider se nepohnul. „Je to důležitý, Forci?“

„Životně,“ potvrdil Angus. „Jde tu o víc než jen o drogy. Já to prostě vím.“

Raider se otočil a prohlížel si ji těma svýma hlubokýma, tmavýma očima. „No, Irčanko, vypadá to, že jsme zasnoubení.“ Z jeho úsměvu ji zašimralo v břiše. „Tohle bude zajímavý. A když jsi teď moje, konečně ti přijdu na kloub.“

2

Raiderovi se žilami hnalo očekávání, nicméně seděl nehybně na židli s výrazem vyjadřujícím mírný zájem.

Force se usmál na Brigid. „Potřebuju, aby ses spojila s Wolfeovou novou přítelkyní Danou. Tou novinářkou. Prý pracuje na reportáži o irský mafii a podvodech s kreditkama.“

Prý? U Anguse Force nic takového jako *prý* neexistovalo. „Jak jsi ji na to upozornil?“ Raider zvedl hlavu.

Force pokrčil rameny. „To nebylo nic těžkého. Je dobrá investigativní novinářka a já nahodil pár drobků. Snadno je posbírala, což je dobře, protože potřebujem její zdroje.“

„Jsme zpátky teprve týden. A ta Dana je Wolfeova přítelkyně?“ Setkali se s ní před týdnem v Kentucky na jiném úkolu a jeho by nenapadlo, že se ti dva dají dohromady. Clarence Wolfe představoval svaly jednotky a nepochybně byl naprosť blázen. Nebo měl opravdu hodně divný smysl pro humor.

Raider ještě nepřišel na to, co z toho. „Nebude se mu líbit, že se jí pleteš do života.“

Force si stáhl tričko od krku. „Je dobrej voják a pochopí úkol. Nejspíš. Brigid? Až zavoláš Daně, budu od tebe dneska potřebovat ještě jednu věc. Nedávno možná zahlídli Henryho Waynea Lassitera v Malibu. Mohla bys, prosím tě, zaskočit ke svému počítači a projet to?“

„Jasně.“ Brigid vstala a zalétla pohledem k Raiderovi a zase zpátky. Její zelené oči ho uchvacovaly od prvního okamžiku, těsně následované irským přízvukem s náznakem Bostonu. Přízvuk byl silný, ale oči zranitelné. Snažila se to skrývat, ale on se mistrovsky vyznal v lidech. Čeho se bála? Byla pro něj úplně nedosažitelná, ale ty záblesky strachu, které nechávala uniknout, ho naprosto neúprosně přitahovaly. Nakonec to byla jeho práce.

Než pokračovala, hryzala si chvíli ret. „Víš, že jsme nenašli žádný důkaz, že je Lassiter naživu, že jo?“ Mluvila váhavě a se soucitným výrazem, jak se soustředila zase na Force.

„Vím,“ opáčil Force suše. „A jestli mi ještě někdo z vás dá další výtisk *Moby Dicka*, tak vás vyrazím všechny.“

Ten chlápek hledal velrybu, která neexistovala. Lassiter byl sériový vrah, jehož Force před pěti lety střelil a údajně zabil, ale který byl možná, vážně jenom možná, dosud naživu. Raider si myslel, že Force bojuje s větrnými mlýny, ale dokud se mu nepletl do cesty při práci, bylo mu to celkem jedno.

Brigid mlčky vyšla z místnosti a ovzduší nějak ztěžklo. Roscoe zvedl hlavu z pelíšku v koutě, zavětril, vyskočil a s vrřením ocasu ji následoval.

Force stál u tabule, svalnaté paže založené, zelené oči vypočítavé.

Raider si ho prohlížel. „Proč teď, Forci?“ Ten člověk měl dokonalé načasování. „U všeho, co děláš, tikají hodiny.“

Force kývl. „Jo. RNO vysledoval nějaký Coonanovy peníze do Thajska, kde je několik pohřešovaných dívek.“

A do prdele. „Myslíš, že obchoduje s dětma?“ zabručel Raider.

„Možná. Mám ten pocit? Ano. A ta děcka nějak převáží právě teď.“ Angusovi potemněl zrak vzteky.

Raider polkl. „Tak na to nasad' Brigid. Proč jsi jí to neřekl?“

Angus zavrtěl hlavou. „Říct jí, že její otec by mohl být členem bandy obchodníků s lidma? Jasně. Zatím jí o týhle části operace neříkej.“

V pořádku. Tohle vědět nepotřebovala. „Dobře.“

Angus sklonil bradu. „A co ty? Ten úkol ti nevadí?“

Raider zvedl rameno. „Ovšemže ne.“

Forceovi začal pod bradou cukat sval. Přimhouřil oči, ruce měl klidné. Až moc klidné. Zase si přihýbal z flašky?

Raider čekal. Jako mladý se naučil trpělivosti, až příliš mladý, a dokázal sedět celý den.

Force ohrnul horní ret. „Myslel sis, že to nezjistím?“

To bylo dost neurčité. Raider mlčel dál a neuhýbal pohledem.

Pak se Force usmál, ale nebyl to hezký pohled. Ach ano, většině žen nejspíš připadal pohledný, a většině mužů taky, ale Raider poznal predátora s našponovanými nervy, když nějakého uviděl. A bývalý profilovač FBI měl poslední dobou nervy rozhodně napjaté přímo k prasknutí. „Raidere?“ pronesl Force tiše. Příliš tiše. „Můžu s ní poslat Wolfea a tobě dát padáka.“

Jako hrozba to bylo dokonalé. Force nebyl nejlepší pro nic za nic.

Raider v nanosekundě přeřadil a změnil strategii. „Jak dlouho to víš?“

Force si odfrkl. „Jsem profilovač. Ježíš. Věděl jsem od prvního dne, že bys neměl být v tajný a trapný jednotce RNO.“ Ukázal na místnost a zahrnul do toho zažloutlé dlaždičky na podlaze a promáčkliny na obložení zdí. „Je to vůbec pravda?“

Raider zvažoval, že bude zapírat, ale usoudil, že by to Force prohlédl. A tak místo toho šel s pravdou ven. „Že jsem se vyspal s ženou nadřízeného a kvůli tomu mě vykopli? Jo. Je to pravda.“ Pochopitelně když tu ženu onoho večera v baru balil, nevěděl, že je vdaná za šéfa jeho šéfa. Ale stejně. Nikdy nebyl typ na jednorázové zástoje a pokárání za to si zasloužil, protože vládní agent na jeho úrovni měl příliš mnoho co ztratit. Jenomže právě přišel o svého partnera a dal se na pití a věci šly od desíti k pěti. A sex ani nebyl moc dobrý. „Byl to ale jenom důvod pro přeložení.“

„Takže máš přátele dost vysoko na to, abys dostal přesně to, co chceš.“ Force ho nijak neodsuzoval.

„Přátele ne,“ opáčil Raider. Přátele by spočítal na prstech jedné ruky a většina z nich s ním vyrůstala u pěstounů. A teď tenhle tým. Začínal je taky počítat mezi přátele a nepotřeboval takové rozptylování. Držet si lidi od těla pro něj mělo být druhou přirozeností, zvláště proto, že teď byl mnohem rozváznější než kdy dřív – a ne, nezačínal být vřelý a měkký. „Lidi, kteří chtějí sundat Coonanovy stejně tolik jako já. S Brigid a tvou jednotkou Tajných operací jsme uviděli příležitost a využili jí. Já jí využil.“ Tohle padalo jen a pouze na jeho hlavu.

Force vyškubl židli a spustil se na ni. „Četl jsem zprávu. Byl jsi dobřej handler a nebyla tvoje vina, že Treeson umřel.“

Mel Treeson byl třicetiletý všeználek se srdcem ze zlata a nikdo si nezasloužil zemřít tak jako on v rukou Coonanů. „Byl

jsem *jeho* handler," zopakoval Raider. Melova smrt byla jeho vina. Život byl jednoduchý a skutečný. Všivý, ale jednoduchý.

Force si povzdechl. „Jak dlouho jste spolu dělali?“

„Sem tam asi tři roky a pak dva roky v tahu na té operaci, co se soustředila na drogové obchody Coonanových, než jejich patriarcha zemřel.“ Mel pracoval v utajení v Bostonu jako vymahač v rodinné organizaci Coonanových a Raider dodnes nevěděl, jak ho odhalili. „Čekal jsem rok na další příležitost, jak k nim proniknout.“ Znal všechny hráče, a dokonce i když měl být Brigidin otec celá léta mimo, nechával tykadla vytažená. Bylo štěstí, že se to o Brigid dozvěděl... *Počkat moment*. Prudce se napřímil z již tak napřímené pozice. „Ty hajzle.“

Forceovi se rozlil po tváři úsměv. „Poprvý slyším tvůj skutečný hlas.“

A kurva. Jeho jižanský přízvuk, který se tak usilovně snažil potlačit, se s hněvem vyhnul ven. Odkáslal si, soustředil se a znovu získal nezbytné, vždy přítomné sebeovládání. „Tos zařídil ty.“ Zapomněl. Kvůli svému egu, ve snaze se co nejrychleji vrátit k případu a dostat lidi, kteří zabili jeho přítele, zapomněl, jaký je Angus Force ve skutečnosti mistr manipulací.

Force pokrčil rameny. „Fuj.“

Raiderovi vyjela po páteři zuřivost a zhluboka se nadechl, jak se silou vůle ovládl. „Fuj?“

Forceovi se v zelených očích zajiskřilo. „Přes dva měsíce si v mý jednotce hraješ na pohodovýho federála a myslíš si, že máš právo bejt nasranej?“

„Ano,“ odpověděl Raider klidně.

Force si odfrkl. „No dobře. Ale když jsem ten případ objevil, zkoumání mě dovedlo k Brigid, která seděla za hackování. Možná jsem požádal o její propuštění a možná jsem zařídil,

aby ses dozvěděl o jejím možným přesunu k týhle jednotce.“ Opřel se dlaněmi o zprohýbaný konferenční stůl. „Návnada tam byla – ale tys na ni skočil rychlejc než pstruh, když uvidí žízalu.“

Raider si srovnal tuto novou informaci se svými plány, které se vlastně ani o chlup nezměnily. Bylo dobře, že s Forcem mohl mít sundané rukavice, protože teď mohl přestat předstírat. „O Coonanových jsi už věděl. Tenhle případ ti nepřistál na stole jen tak.“ Občas by Force nejradši střelil mezi oči.

„Jo.“ Force mu přisunul pevnou obálku. „Mám v merku několik případů. Tohle je jeden z nich a tys byl nezbytnou figurkou na šachovnici. Takže zítra tady budeš se svými složkami, protože sis určitě nechal kopie. Přidáme je k záznamům, co jsem sestavil, a pak vymyslíme plán.“

Ano, Raider měl záznamy. „Vědí o tom naši handleři?“ Jednotka měla naneštěstí několik RNO handlerů, kteří by nic neviděli raději, než kdyby neuspěli.

Angus se poškrábal na bradě. „Agenti Rutherford a Fields to možná vědí a možná ne. Neposílám jim zprávy, ale to znamená, že si neudržují přehled.“

Ach, ti dva si přehled nepochybně udržovali. Ale jeden problém po druhém. Raider si odkašlal. „Nepotřebuju Brigid, aby se mnou šla do utajení. Není vycvičená, Forci.“ Navíc se mu ta zrzka líbila. Byla milá, a i když se vydala po špatné cestě a dostala se do problémů, hodlal zařídit, aby určitě dostala druhou šanci. Zasloužila si ji.

Force zavrtěl hlavou. „Nevykládej mi, že ses do ní zabouchl.“

Raider si odfrkl, než se ovládl. „Do bláznivý hackerky, co se dostává do střetu se zákonem? Ehm, ne.“

Force přimhouřil oči a zvedl horní ret. „Není tvůj typ?“

„Ani zdaleka.“ Jistě, byla krásná a měla křehký podvozek, ale jeho typ byla hezká holka s klidným životem a čistým trestním rejstříkem. Taková, která by zapadla do jeho způsobu života a jeho ctižádosti v rámci agentury. Jednou. Ne teď. „V každém případě Brigid na tenhle případ nepotřebuju.“

Force zavrtěl hlavou. „Ale ano, potřebuješ. Seš v časovém presu a potřebuješ se dostat k jejímu tátovi. Ona je aktivum. Ale abys s ní mohl pracovat, musíš ji pochopit. Tady máš, jak se Brigid poprvý dostala na špatnou stranu zákona.“ Přistrčil k Raiderovi obálku ještě blíž.

Raider nechal složku ležet a bojoval se zvědavostí, která se ho zmocnila. „Já už vím, že ji chytili, když se nabourala do zabezpečeného vládního serveru, odsoudili ji a tys ji vytáhl z lapáku, aby pracovala pro jednotku. Cesta ven.“

Force vyvrátil oči. „Na to, aby se nechala chytit, je moc chytrá. Podívej se pořádně pod tu hezkou tvářičku, co tě tak dráždí.“

Ta hezká tvářička mu nedovolovala v noci usnout, ale nikdy by to nepřiznal. Otevřel složku a rychle si nalistoval zatykač. První z mnoha jejích zatčení. „Bylo jí sedmnáct.“ Zamračil se a četl dál. „Nabourala se do nemocničního systému, aby prošetřila testování nového léku.“

„Ano. Její matka měla rakovinu jícnu a Brigid hledala naději. A tak začala její zločinecká kariéra,“ vysvětloval Force a přisunul druhou složku. „Tady je zatčení před třemi měsíci, který ji poslalo do federální věznice, než jsem ji odtamtud vytáhl. Můžu ji tam vrátit, kdykoliv budu chtít.“

Raider prolétl obsah, ale už ho četl předtím. Pracovala pro neziskovku a nabourala se do počítače, aby upozornila na chlápka, který si stahoval dětskou pornografii, jenomže on pracoval pro Pentagon a počítač byl napojený na federální server.

„Jasně.“ Force přisunul přes stůl třetí a poslední složku, tentokrát bleděmodrou. „Tady je profil, co jsme s naší cvokařkou vytvořili.“ Znovu zjevně odmítl říkat Nari, cvokaře RNO, kterou k jednotce přidělili, jménem. Co s ní měl za problém? „Abych to shrnul, její matka zemřela krátce poté, co Brigid poprvé chytili při hackování, a její otec sedlák se k ní v podstatě obrátil zády. Odešla z domu a od té doby má problémy.“

Jo, to všechno Raider věděl. „Co dál?“

„Muži, jaký si vybírá. Rozhodně má v oblibě jeden typ a tvoje krytí jako zločinec, co by mohl chtít obchodovat s organizací Coonanových, je dokonalý.“ Force si protáhl krk, až to zapraskalo.

Raider se chtěl podívat do složky, a proto ji schválně nechával zavřenou. „Už mi to krytí vytvořili?“

„Ještě ne. Pracuje na tom tým a mělo by být funkční během pár dní. Brigid zapracuje na tvé digitální stopě.“ Force se usmál. „Budeš muset zahodit oblek. Rozhodně to neodpovídá typu, po jakým v minulosti šla, a její tatík to bude vědět.“

To Raiderovi došlo. „To mi povídej. Musím ze sebe udělat počítačového maniaka, co se mu každý rok postaví kvůli Comic-Conu.“ Poklepal prstem na modrou složku.

Force si odfrkl. „Tak za první, Comic-Con je skvělejší. A za druhý, ehm, ne.“

Raidera definitivně přemohla zvědavost, a tak složku otevřel a přečetl si profily tří mužů. S jedním Brigid randila na střední, s druhým po dvacítce a s třetím těsně předtím, než ji chytili naposledy. „Všechno to jsou kreténi.“

„To ty očividně taky,“ opáčil Force. „Přečti si celou složku.“

Raider si přečetl všechno a konečně vzlhl. „Dobře. Má ráda takové, kteří porušují pravidla. První kluk byl zlodějíček,

druhý počítačový hacker, který kradl kreditky, a třetí člen občanské hlídky, co šla po lumpech. Zapomeň na porušování pravidel. Ona má ráda zločince.“

Force si přetřel bradu. „Všichni si tvoří vlastní pravidla a ovládají situaci. To nejspíš vyhovuje jejímu matematickému myšlení.“

Raidera to pobavilo. „Ovládají?“ Lidé, kterým na něm skutečně záleželo, mu říkali, že je posedlý tím, aby měl všechno pod kontrolou, takže tahle povahová vlastnost by mohla být pro tento úkol dokonalá. Nicméně uvažoval nad tím, co si právě přečetl. „Možná ti hoši ovládali jisté aspekty své zločinecké činnosti, ale ani jeden neovládal ji. Nesnáší, když ji má někdo řídit.“

„Touží po stabilitě, Raidere,“ pronesl Force klidně. „Když jí umřela máma, obrátil se jí svět vzhůru nohama a zůstala s otcem, který tam ani nebyl a kterému se odcizila. Nebyla by první, kdo by skočil na iluzi, kdy blbec působí jako silná osobnost.“ Předklonil se. „Jestliže tě nechám v tomhle pokračovat, budeš mít její bezpečí na starosti ty.“

Bezpečí té hezké zrzky měl na starosti od chvíle, kdy souhlasil, že jí bude dělat handlera. „Nic se jí nestane.“

„Nemluvím o tělesný újmě,“ odsekl Force.

Raider se podíval na muže, jehož si skutečně vážil. Jistě, Force měl problémy, ale byl dobrý agent. Posedlý agent. „Využiju cokoli a kohokoli, abych Coonanovy dostal, to víš. Ale udělám, co půjde, abych ji ochránil.“ Znovu otevřel první složku a vyndal fotku sedmnáctileté Brigid. Její velké zelené oči vyplňovaly celý obličej a v tom věku vypadala dokonce ještě křehčí než později, když ji vyzvedl z vězení v oranžovém overalu. Hrudníkem mu projelo horko, jak ji chtěl chránit a opatrovat. Pocit, jaký dosud zažil jen u své pěstounské rodiny.

Forceovi se tváří mihl nepatrný úsměv. Jako by znal tajemství. „To stačí.“

Raider potlačil podráždění. „To, jak se pokaždé zamiluje do nesprávného chlapa, není omluva pro porušování zákona,“ zamumlal.

„To jsem taky neřekl,“ poznamenal Force a opět mluvil vesele. „Ale ty se musíš proměnit v pořádného kriminálního. Říkám ti to proto, že až tě proměníme v její typ, mohla by se do tebe zamilovat, a já tady nechci personální problémy.“

„To je mi pěkný nesmysl,“ ozvalo se ode dveří.

Raider sebou trhl a ohlédl se přes rameno. Stála tam Brigid, světlé líce zalité velmi hezkým odstínem růžové. „Já nemám typ a za živého boha bych se nezamilovala do Raidera Tanaky.“ Její irský přízvuk zněl silněji než obvykle.

Pokud tohle nebyla výzva, tak Raider už nevěděl, co by mohla být. „Netlač na pilu, zlato.“

Prudce zvedla bradu. „Trhni si, Tanako.“

Force si odkašlal v té nejhorší možné chvíli ve snaze zakrýt smích. „Takže s tím, jak se do sebe vy dva zamilováváte, začneme radši až zítra.“

3

K neuvěření. Taková drzost a ego. Brigid dusala za Raiderem. „Ty seš takovej debil.“

Zastavil se u svého stolu, vytáhl zbraň a nacpal si ji vzadu za opasek. Byl to SIG DAK, což věděla, protože se onehdy Raider s Wolfem dostali do mírného sporu ohledně spouští DAK a DA/SA a ona je musela přestat vnímat, aby mohla pracovat na počítači. Ze zbraní dostávala kopřivku.

Polkla, setřásla neklid a připomněla si, že nyní pracuje pro resort národní obrany. Pak se otočila, mezi ošuntělými stoly přešla do malé vstupní haly a tiše se pomodlila, než nastoupila do mizerného výtahu, který byl nejspíš smrtelnou pastí.

Federál ji klidně následoval, cítila za sebou teplo vyzařující z jeho těla. Než zmáčkl tlačítko pro přízemí, jeho váha kabinu rozkývala. Pak v chatrném výtahu, který během svého výstupu každou chvíli děsivě zakolísal, zabral veškerý prostor. A sebral

i všechen kyslík. Brigid si zpod řas prohlížela skoro metr devadesát vysokého vládního agenta. „Nepřitahujou mě lidi, co ovládají jiný;“ poznamenala s největším důrazem, na jaký se zmohla.

Tehdy se pohnul, rychleji než bič trénující nové hříbě. Zatlčil ji tělem do kouta. „Tak si tu teorii vyzkoušíme.“ Když se sklonil, zalilo ji jeho dřevité pižmo jako varování. „A rozhodně jsi neměla na mysli ‚lidi‘.“ Mluvil tiše a tvrdě. „Co jsi myslela doopravdy?“

Brigid dvakrát mrkla do jeho neuvěřitelně tmavých očí. Po páteři se jí prohnalo zachvění a cestou olízlo každý obratel. Tohle nebyl ten muž, s nímž poslední měsíce jednala. „Ustup.“

Sklonil hlavu ještě níž, oči mu plály. „Ne.“

Krucinál. Pokusila se mu podívat do očí, ale žaludek se jí změnil v kaši a v hlavě měla vymeteno. Co se to tu proboha děje? Byl jako kód, který nedával smysl. Naneštěstí ji takové záhady přitahovaly stejně jako skutečně sexy muži. Tenhle by jí ale *zas tak* sexy připadat neměl. Ani zdaleka nebyl její typ. „Raidere;“ vydechla.

Prohlížel si ji víc zblízka než kdokoliv jiný, jeho pohled přešel od vykulených očí přes zarudlý obličej až k hrdlu, když neovladatelně polkla. Zvedl bradu. „Zajímavé. Bod pro profilovače.“

Panika splynula s hněvem a ona obojímu popustila uzdu. Odstrčila ho dlaněmi opřenými z obou stran dokonalé kravaty.

Nepohnul se. Pod neposkvrněnou, vyžehlenou košilí cíhaly tvrdé svaly, vyrýsované a teplé. Naklonil hlavu. „Položil jsem ti otázku, Brigid.“ Už jen jeho velitelský tón by byl upoutal její pozornost, ale ozval se v něm náznak něčeho nového, co ji zarazilo. Byl to jižanský přízvuk?

Potřebovala od něj slyšet víc. „Muži. Muž. Samci,“ mumlala. „Nemám ráda muže, kteří se snaží ovládat jiný.“

„Ovšemže ne,“ přitakal a ustoupil jen natolik, aby zase mohla dýchat. „Ale máš ráda muže, kteří ovládají okolí.“ Přízvuk byl pryč.

„V tom není rozdíl,“ štěkla.

„Ach, drahoušku. V tom rozhodně rozdíl je.“ Zase to tu bylo.

Velice slabě, ale bylo to tak zajímavé, že se k němu naklonila.

„Ty máš přízvuk?“ zeptala se.

Jeho úsměv byl varovný i vyzývavý. „Znáš mě natolik dobře, aby sis na to dokázala brzy odpovědět sama.“

Pokusila se znovu polknout. Úplně ji vyváděl z rovnováhy. Když ho předtím viděla v akci, vyhnalo to její hormony, že makaly přesčas, a to byl obrovský problém. Zrada vlastního těla, proboha. On byl samé ovládání a věrnost týmu a nikdy nepochopí, že ona to má jinak. Musela mít. Přesto si nemohla pomoci a studovala ho, zatímco si ten pitomý výtah dával načas s rozhodováním, jestli je vynese dvě patra nahoru, nebo je podle zákonů přitažlivosti shodí. Páni, ale že na něj byl pěkný pohled.

Vlasy černé jako uhlí, husté a trochu vlnité, zvýrazňující ostře řezaný, symetrický obličej. Oči měl tmavé jako vlasy a často jako by hleděl skrz ni. Hubené tělo měl svalnaté a podle ní se pohyboval s půvabem plavce. Podle té rvačky u večere to byl očividně plavec, který vám v případě potřeby dokázal nakopat prdel. Nejspíš měl cvičební plán, jehož se přesně držel. Vypadal na to.

On její pozornost opětoval, a *ne* zpod řas. Neměl problém upírat na ni zrak.

To pochopitelně byla součást jeho práce.

„Přestaň se na mě koukat,“ zamumlala.

„Ty se díváš na mě,“ opáčil klidně, když se výtah náhle zastavil a dvakrát poskočil. Dveře se neotevíraly. Raider se zamračil

a konečně ji propustil ze zajetí svého kouzla. „Tahle věc nemůže být bezpečná.“

Nepochybně. Když se konečně soustředil jinam, mohla zase dýchat. Shrnula si neposlušné vlasy z obličeje a vytáhla myšlenky z úzkých škvír ve své hlavě. Tak nějak. „Viš, že nemůžeme předstírat, že jsme zasnoubení, vid’?“

Pokrčil rameny. „Je to úkol, Irčanko.“ Tón zachovával nevzrušený a vypadal uvolněně. Přesto z něj neustále vyzařovalo napětí, příslib, že v nanosekundě dokáže přejít do akce. Brigid to šíleně fascinovalo, a zároveň i rozčilovalo.

Kousla se do rtu a zadívala se na zavřené dveře výtahu. „Nemělo by se to už pomalu otevřít?“

„Ano,“ odvětil a opřel se zády o poškrábanou dřevěnou stěnu. „Dveře se brzo otevrou. Snad. Kdo ví. Je to starožitnost.“

Nádhera. Vězet v rozvrzaném výtahu s Raiderem, zvláště v této jeho nové, odmaskované verzi, bylo to poslední místo na světě, kde by chtěla být. No, předposlední proti tomu poslednímu. Vězení stálo za houby – a pořádně. „Nemusíš se mnou jezdit za svým otcem. Já ten úkol zvládnou sama.“

Neodpověděl.

Podrážděním ji zaškrábalo v krku. Nesnášela, když si před ní hrál na zlého hochu. To bylo moc. „Řekla jsem, že tě nepotřebuju.“

Sklonil bradu, pohled měl až moc přímý. Podivně přímý. „Jsem tvůj handler. Jdu tam, kam jdeš ty.“

Handler. Způsob, jakým to vyslovil, nebo možná jak to slyšela, jí vyslal po těle perlivé šimrání, jaké nepotřebovala. Vůbec. Bylo to bláznivé, vlastně šílené, dívat se na Raidera jinak než jako na dalšího vládního trubce, jehož seslali na Zem, aby jí ztrpčoval život a děsil ji.

Jenomže na něm něco bylo, respekt nebo jenom zdvořilost, když s ní jednal, a ona tomu nedokázala přijít na kloub. Zvlášť co ho viděla tak přirozeně použít násilí proti těm chlápům v Bostonu. Ona byla bývalá trestankyně a on agent RNO. A přesto se k ní choval uctivě, i když ji měl pod dohledem, a ani jednou nebyl nelaskavý. Ani jednou jedinkrát. „Proč jsi tady?“ zašeptala.

Pohlédl na zavřené dveře, jako by zvažoval, co s nimi. Výtah byl tak starý, že uvnitř ani nebyl telefon. Nebo poplašený knoflík. „Řekl jsem ti to.“

„Ne.“ Stěny kolem ní se začínaly stahovat a ona se zhluboka nadechla. „No tak, Raidere. Už jsem tě viděla vrhat se do akce.“ Mnohem rychleji a působivěji, než si uměla představit. I když byl uvolněný, byl až příliš ostražitý. Jistě, slyšela, že se dostal do potíží, protože se vyspal s manželkou šéfa, aniž by věděl, kdo to je, ale něco Brigid říkalo, že s tím přerazením na nižší pozici mohl bojovat. „Proč trčíš tady a hlídáš mě?“ Nebo proč teď souhlasil, že bude hrát jejího snoubence?

„Jsi hrozba.“ Prostě to řekla a znovu se jí podíval do očí. „Kvůli tomu, co umíš s počítači, šifrovat a dešifrovat, jsi nebezpečná pro tuto zemi a všechno, v co věřím. Když tě hlídám, mám jistotu, že nezpůsobíš žádnou katastrofu, je to důležitá práce.“ Prohrábl si husté vlasy a dal jí víc prostoru, jako by nějak vycítil, že ho potřebuje.

Bylo tu ještě něco. Cítila to u něj pod povrchem jako skrytý kód. „Co dál?“

„Chránit tě je stejně důležité.“

Obočí se jí zvedlo z vlastní vůle. Nebylo to ono, ale jeho prohlášení bylo zajímavé. „Chránit mě? Nejsem v nebezpečí.“

Tedy jí věnoval ten pohled. Během posledních dvou měsíců, co se poznali, takový viděla už mockrát. Říkal, že je trochu

praštěná. „Jsi jedna z nejlepších. Dokázala ses nabourat do systémů, které se nabourat nedají.“

„Všechno, každý systém se dá nabourat,“ odpověděla bez přemýšlení.

„Přesně tak. Teď tě znají. Po tvém zatčení a uvěznění znají tvoje jméno po celém světě. Máš vůbec tušení, čeho by byl nějaký cizí nepřítel schopný, aby tě dostal do rukou?“ zeptal se tiše.

A co *jeho* ruce? Tohle musela dostat z hlavy. „Přeceňuješ mě.“

„Ani zdaleka, Irčanko.“

Zamrkala. „Nemám tak silnej přízvuk, abych si tu přezdívku zasloužila,“ zamumlala. Otec byl Ir, matka z Bostonu a ona mluvila s nepatrným nádechem od obou. To bylo všechno. Vyrostla na farmě v USA proboha.

„Myslím, že ano.“ Raider přistoupil ke dveřím, opřel se o ně rukama a zaryl prsty do mezery uprostřed. Byli aspoň nahoře? Jak hluboko budou padat? Bože, musela vypadnout. Nasála vzduch.

Nato se Raider otočil a soustředil se na ni. „Jejda.“ Přešel k ní, popadl ji za bradu a zvedl jí hlavu natolik, aby si viděli do očí. „Zhluboka se nadechni.“

Nemohla dýchat.

„Hned, Brigid.“ Příkaz v jeho hlase projel její zpanikařenou myslí.

Instinktivně se toho chytila a nabrala vzduch do plic. Co to s ní je?

„A teď vydechni. Pomalu.“ Počkal, až poslechně. „Znovu.“

Splnila jeho příkaz a tep se jí zpomalil. Pak se začala věnovat něčemu jinému než hrozící smrti v malém prostoru. Jeho velikosti. Jeho mužnému pižmu. Jeho blízkosti a teplu.

Srdce se jí nakoplo zpátky spolu s libidem. Zalilo ji horko, zapálilo nervy a změkčilo něco uvnitř. Držel ji za bradu jemně, přesto pevně. Kdyby sklonil hlavu, ocitla by se jeho ústa na jejích.

Odkud se sakra vzala tahle myšlenka? Zahořel jí obličej, nepochybně dostala velmi nepěknou rudou barvu.

„To je v pořádku,“ mumlal hlubokým, uklidňujícím hlasem. „Ty dveře se otevřou.“

Dveře? Jaké dveře? Zakašlala. „Nemáš mě rád.“ Ta slova z ní prostě vyletěla. Připomínala to jemu, nebo sobě?

Zvedl tmavé obočí. „To není pravda.“ Pustil ji a couvl.

„Ale ano, je.“ Chtěla si založit ruce na prsou, ale přinutila se zůstat v klidu a ovládat situaci.

„Ne. Jenom jsem ještě nepřišel na to, co jsi zač.“ Znovu se obrátil ke dveřím.

Zamračila se na jeho široká záda. „No a?“

„Na tohle přijdu u každého.“ Plácl dlaněmi na dveře. „Otevři se, zatraceně.“ Dveře se zatřáslly a pak se pomaloučku, nemotorně otevřely. Zase to dokázal.

„S výtahama to rozhodně umíš,“ vydechla a vyskočila do zašlé chodby.

„Jen počkej, až uvidíš, jak dobrý jsem snoubenec,“ zamumlal a vydal se za ní, nesa s sebou žár a sílu.

Brigid se zachvěla. Byla to výhrůžka, nebo příslib?

4

Raider podržel okouzující počítačové odborníci vnější dveře a pohledem automaticky přelétl prostor kvůli případnému nebezpečí. Temnou nocí pronikala tlumená pouliční světla ozařující prázdnou plochu. Vítr honil jehličí po orosené trávě a pokládal je u starého piknikového stolu pod stromy v podivném opuštěném parku vedle pustého parkoviště. Osamělá budova postavená někdy koncem sedmdesátek byla zasazená mezi stromy asi hodinu jízdy od D.C.

Resort národní obrany nechtěl, aby měla malá jednotka Anguse Force pohodlí, to bylo jisté. Raiderovi to nevadilo. Sice občas nosil obleky za tisíc dolarů, ale většinu svého života se cítil šťastný, když měl co do žaludku a nějakou střechu nad hlavou – zvlášť když mu v té chvíli ještě nechtěl nikdo ublížit.

Pochopitelně bolest přicházela z nečekaných míst. Položil ruku Brigid na bedra a zakřenil se, když nadskočila. „Jsme

zasnoubení, Irčanko.“ Ruku nechal, kde byla. „Budeš si muset zvyknout, že se tě dotýkám.“

Zrychlila. „Pro mě za mě.“

Byla lekavá, co? Klidně zrzku následoval ke své dodávce zaparkované uprostřed parkoviště. Kůži pod blůzou měla teplou. Vyvádět ji z míry bylo nutné. Bylo by to snazší, kdyby nebyla tak zatraceně sympatická. Vytvořili si přirozené přátelství a on jí skutečně důvěřoval, což se mu nepodobalo. A ztěžovalo mu to práci.

Byla chytrá, a když teď u jednotky Tajných operací nabrala dech, začala klást otázky. Ty ukazovaly, že vidí pod povrch. Musel se před ní mít na pozoru. S tím, co jí dovoloval vidět. Jeho jediným cílem bylo dostat rodinu Coonanových, a pokud k nim patřil i její otec, budiž.

Na parkoviště vpadlo úsporné zelené autíčko a Raider se instinktivně otočil, aby Brigid soupl za dodávku a chránil ji vlastním tělem. Auto se s trhnutím zastavilo a mírně se zakolébalo. Otevřely se dveře a Clarence Wolfe narovnal své metr osmdesát vysoké tělo s půvabem pantera na lovu.

Raider potlačil pobavení. Ten chlap vypadal, jako by vylezl z nějakého bláznivého klaunského auta, kam se naskládá spousta lidí. „Co to sakra řídíš?“

Wolfe se zešířoka usmál a vytáhl podnos se třemi latte včetně kopečků šlehačky s posypkou. „Byl jsem v utajení, hlídal jsem Daně zadek. Setkala se se zdrojem.“

Neexistoval způsob, jak by mohl mohutný bývalý voják splynout s prostředím, zvlášť v miniaturním autíčku. Naopak se svým ježkem, jizvou až na bradu a ostře vyrýsovanými svaly vyčníval všude, kam vstoupil. „Dobře,“ řekl Raider. Snažil se nezblednout, když mu Wolfe podal latte, které mu nepochybně zvedne cukr až do nebe. „Díky.“

Brigid se naklonila kolem Raidera a vzala si svou kávu. „Mňam.“

Raider ucucl brčkem a cukr mu okamžitě zasáhl žaludek.

Wolfe kývl. „Jenom jedna dávka presa, protože je noc. Příchuť je pepermintová.“

Brigid za Raiderem si nepatrně povzdechla. Z nějakého důvodu byl Wolfe posedlý tím, že všem rozdával latte plné cukru, a měl z toho takovou radost, že mu ji nikdo nedokázal zkazit. Zvlášť proto, že obvykle plánoval, jak vyřídit nepřátele. Skutečné i imaginární. „Přišel jsi za Angusem?“ zeptala se zrzka.

„Ne. Force mi poslal SMS, abych vás dva odvezl k Daně, a slíbil, že skočí pro pizzu. Prej byste si s ní měli popovídat o tom článku o mafii, na kterým pracuje.“ Sklonil hlavu a brčkem vycucl polovinu své kávy. „I když ona se o historky nedělí, ani o ty, na který ji zjevně upozornil Force. Později si s ním o tom promluví.“

O tuhle se určitě podělí. Raider naklonil hlavu. Bude muset projít přes Wolfea, aby se k novináře dostal? „Jak blízcí si s Danou jste?“

Wolfe pokrčil ramenem. „Jenom kámoši. Nezvládnou víc, než už mám na krku teď. Dokud nedokončím úkol.“

„A co je to za úkol?“ zajímala se Brigid a míchala šlehačku.

Wolfeovy oči ztratily veškerý výraz. „Dám vám vědět, až bude čas.“

Raiderovi vytančil po páteři zvláštní pocit a rozšířil se mu do plicí. Občas pod Wolfeovou vyrovnanou, potrhlou a někdy bláznivou fasádou zahlédl lstivého predátora. „Víš, že jsme tým, víd?“

„Jo.“ Wolfeovi se okamžitě vrátila dobrá nálada. Dopil latte. „Kdybychom nebyli tým, neběžel bych pro tu dobrou posypku.“